

CiU i PP: les amistats perilloses

Una de les crítiques més comunes que es fan a la classe política és la seva tendència a viure cada dia més allunyada de la gent del carrer i dels seus problemes, de cloure's a les seves torres d'ivori i oblidar-se d'aquells que els van votar. Aquest és, sens dubte, un dels efectes més directes de l'anquilosat, endogàmic i pervers sistema electoral que els *indignats* es proposen canviar: la combinació de les llistes tancades i el mètode d'Hondt converteixen els nostres (teòrics) representants en una casta intocable, situada més enllà del bé i de mal. Una casta que tan sols entra en contacte amb la població una volta cada quatre anys.

A casa nostra la situació és encara més greu, car als problemes socials s'hi afegeixen els de caire nacional: els de l'impossible encaix amb l'estat espanyol. Un component distintiu –compartit principalment amb Euskadi– que acostuma a decantar la balança electoral. Amb major raó quan la nostra voluntat, la nostra dignitat i els nostres drets com a poble són constantment ultratjats –ofesos i humiliats, per dir-ho en termes dostoiévskians.

Sembla, però, que aquells mateixos que vist acrescut el seu suport electoral per la seva adscripció nacional se n'obliden tan aviat com senten a prop el poder, amb el descrèdit, indignació i desànim general que això comporta. Tanmateix, el més greu és que no n'aprenen. Després que CiU cometés el gran error de pactar amb el PP, l'any 2003 ERC aconseguí situar-se com la tercera força política, amb 545.000 vots. Optà per crear el primer Tripartit, recolzant el PSc de Pascual Maragall, del qual fou posteriorment expulsada a causa de la seva oposició al referèndum de l'Estatut.

La seva tebiesa nacional i el temor que participés en un nou Tripartit li valgueren una explícita advertència: a les eleccions del 2006 perdé 130.000 votants. No sabé –o no volgué– entendre el missatge i donà el seu suport al govern regionalista de José Montilla, sacrificant-hi del tot el seus ideals nacionals. A les eleccions espanyoles del 2008 l'avís es convertí en càstig: deixà en el camí més del 50 % dels vots (355.000). Ni així cregué necessari trencar amb el Tripartit. Com a conseqüència, el 2010 perdé més vots que mai (200.000) i quedà reduïda a la cinquena força política del país.

Una bona part del seu suport electoral el recollí Convergència, que sabé posar èmfasi en el factor nacional: obtingué 267.000 vots suplementaris. Una posició que no tan sols ha consolidat a les municipals d'enguany, sinó que ha augmentat. Entre d'altres raons, per haver flirtejat amb el sobiranisme (simbolitzat pel vot favorable d'Artur Mas a la consulta de Barcelona Decideix).

El més lògic seria que hagués après de l'amarga experiència que li suposaren a Esquerra els seus arriscats pactes electorals, que hagués deixat de banda l'avidesa pel poder immediat i provés de pensar a llarg termini, tenint tothora present el seu greu error del passat –que acabà de dilapidar les escasses opcions que tenien de seguir mantenint el govern l'any 2006– aquell malforjat Pacte del Majestic amb el PP.

Malauradament, fa la impressió que tenen de nou la desassenyada intenció de repetir-lo. Un pacte que si ja era perillós, injustificat i poc recomanable –tant per al país com per a la pròpia Convergència– llavors, ho és mil vegades més avui en dia, després que Catalunya hagi patit severament el mefistofèlic huracà anticatalà del PP, que convertí l'Estatut en paper mullat i la imprescindible normalització de la llengua catalana en l'objecte de les ires del nacionalisme espanyol més obscur i retrògrad.

Davant d'aquest insensat propòsit de col·laboració amb el PP, la gran pregunta és: quins interessos defensa CiU? Tan sols els seus més immediats? Què no existeix el futur, per a Convergència? I el que és mil vegades més greu i imperdonable, i en els de Catalunya, que són els primers –quan no els únics– que hauria de tenir en compte, quan hi pensarà i els defensarà?

Orfeu desorientat, no giris la vista enrere, car perdràs Eurídice –i et perdràs ensems a tu mateix– en el teu camí indeturable de davallada als Inferns!

divendres, 3 de juny del mxxi

© Xavier Serrahima 2011
www.racodelaparaula.com

Informació sobre els drets

